

## Arrest

nr. 122 038 van 1 april 2014  
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VUYGE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 oktober 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 augustus 2013.

1.3. Op 30 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent een soennitische Tadzjiek afkomstig uit het dorp Khaider Khani, gelegen in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. U liep er zes jaar school en werkte de drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan als autoverkoper. U bent gehuwd en hebt twee kinderen. U verklaart dat het op de zeventiende of achttiende van de ramadan (van 2011) warm was en jullie daarom buiten sliepen. Opeens hoorde u geweerschoten. U was bezorgd en nam uw kinderen mee naar binnen. U hoorde dat het geschreeuw en de geweerschoten steeds dichterbij uw huis kwamen. Er was ook een grote explosie, waardoor u een deur tegen u kreeg en u bewusteloos raakte. Toen u wakker werd, was u geblinddoekt en zat u in een voertuig. Toen u wilde opstaan werd er geschreeuwd en werd u geslagen. Vervolgens werd u ergens mee naar binnen genomen. De mensen die u meegenomen hadden zeiden dat ze van de politie waren. U verklaart dat u zich toen niet bewust was waarom u meegenomen werd. Op de derde nacht kon uw oom langs moederszijde, die eveneens uw schoonvader is, u daar weghalen. Via de schoonzoon van de malik (dorpshoofd), die bij de politie werkt, was uw oom te weten gekomen dat u door hen werd vastgehouden. De schoonzoon van de malik stond er echter op dat zijn naam geheim zou gehouden worden. Uw oom benaderde daarom de veiligheidsdiensten, maar zij ontkenden dat u bij hen gevangen zat. Uw oom vroeg daarop de malik om met zijn schoonzoon te spreken om een oplossing te vinden. De schoonzoon van de malik wilde hen eerst niet helpen met uw vrijlating, maar uiteindelijk vond hij iemand bij de veiligheidsdiensten die bereid was u tegen betaling vrij te laten. U werd na uw vrijlating onmiddellijk door uw oom en de schoonzoon van de malik naar een vriend in Jalalabad gebracht, waar u vier weken verbleef. Met het suikerfeest (30 augustus 2011) kwam uw oom naar Jalalabad. Hij vertelde u toen dat u door de politie werd meegenomen, omdat de Afghaanse autoriteiten dachten dat u banden had met de taliban. Op het moment van uw arrestatie was er namelijk een vuurgevecht aan de gang tussen de Afghaanse autoriteiten en de taliban bij uw huis en de Afghaanse autoriteiten dachten dat u daar iets mee te maken had. Uw oom vertelde u ook dat twee weken na dit incident een gewapende groep, de taliban, uw huis waren binnengevallen en gevraagd hadden aan de vrouwen waar u was. U moeder had toen gezegd dat zij dacht dat u door hen meegenomen was. De taliban zeiden tegen uw moeder dat ze u overal zouden vinden en dan doden, omdat zij u ervan verdachten met de Afghaanse autoriteiten samen te werken. Ook de Afghaanse autoriteiten waren op zoek naar u. Zij vroegen de ouderlingen om informatie over u te geven zodat u gearresteerd kon worden. De dorpsouderen hebben getracht uw onschuld aan te tonen, maar de Afghaanse autoriteiten wilden niet luisteren. Omdat zowel de taliban als de Afghaanse autoriteiten u zochten, vond uw oom het beter dat u het land zou verlaten. U verklaart dat uw oom ook een arrestatiebrief voor u gekregen had van de Afghaanse autoriteiten, maar over het bestaan van deze brief werd u pas in België op de hoogte gesteld. U verliet Afghanistan net na de ramadan in 1390 (september 2011). Vanuit Pakistan nam u het vliegtuig naar Griekenland. U reisde met Pakistaanse documenten, die door de smokkelaar afgenomen werden in Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u per vrachtwagen verder naar België, waar u op 26 oktober 2011 aankwam en er op 27 oktober 2011 asiel aanvraagde. U verklaart dat uw familie momenteel in Khogiani woont. Uw oom zou hen daarheen gebracht hebben, omdat uw familie onder druk stond.*

*Ter staving van uw asielrelaas legt u een uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, een arrestatiebrief van de Afghaanse autoriteiten, een brief van de dorpsouderen en een brief van uw schoonvader, inclusief de enveloppe waarin alles u werd opgestuurd.*

## **B. Motivering**

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw relaas bevat diverse vaagheden, tegenstrijdigheden en onlogische elementen waardoor de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban en de Afghaanse autoriteiten op de helling komt te staan.*

*Vooreerst hebt u zo goed als geen informatie omtrent de personen die u vreest en kan u maar weinig details geven omtrent de omstandigheden die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u dat u Afghanistan diende te verlaten, omdat u zowel door de taliban als de overheid gezocht wordt (CGVS, p. 19). U weet echter niet welke talibanleden u precies beschuldigden van banden met de overheid en dreigden u te vermoorden. Wie de commandant van de talibangroepering is die u bedreigen weet u ook niet (CGVS, p. 16). Vervolgens weet u niet waarom de taliban u ervan verdachten banden te hebben met de autoriteiten (CGVS, p. 18). U weet enkel dat zich tussen beiden een*

vuurgevecht in uw tuin afspeelde, maar waarom de taliban u na uw arrestatie nog zouden komen zoeken zijn is onduidelijk. Waaronder u gearresteerd werd door de politie of waarom de autoriteiten u ervan verdachten banden te hebben met de taliban, weet u bijkomend niet (CGVS, p. 16, 18). U weet verder ook niet wie binnen de politie door uw oom omgekocht werd in ruil voor uw vrijlating (CGVS, p. 18). U hebt daarnaast ook geen verdere informatie over het incident dat plaatsvond bij uw huis tussen de taliban en de overheid op het moment van uw arrestatie. U verklaart namelijk dat u niet weet waarom de taliban en de overheid toen aan het vechten waren (CGVS, p. 16). Precieze informatie over wat er met de talibanleden gebeurd is die toen aan het vechten waren met de overheid, of ze bijvoorbeeld gearresteerd of gedood zijn, kan u ook niet geven (CGVS, p. 17). U stelt verder ook niet te weten wie precies uw arrestatiebrief schreef of wanneer deze werd opgemaakt (CGVS, p. 13-14). Dat u van deze elementen, die de kern van uw asielrelaas uitmaken, niet op de hoogte zou zijn, is niet aannemelijk. U beschikt namelijk over diverse documenten van de overheid, dorpsouderen en familie waaruit op eenvoudige wijze meer details kunnen gehaald worden omtrent de personen die u vreest en de omstandigheden die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Afghanistan. Dat u bewusteloos was op het moment van uw arrestatie kan aldus geen verklaring zijn voor uw gebrekkige kennis (CGVS, p. 14-15). Zeker gezien u verklaart dat u deze documenten gelezen heeft toen u ze in België ontving (CGVS, p. 11). Bovendien bent u na uw vrijlating door uw oom en de schoonzoon van de malik naar Jalalabad gebracht, waar u vier weken verbleef (CGVS, p. 7, 19). Tijdens uw verblijf in Jalalabad zou uw oom u ook nog eens zijn komen bezoeken (CGVS, p. 15, 19). Er mag dan ook verwacht worden dat u via hen en anderen over preciezere en correcte informatie zou beschikken omtrent gebeurtenissen waardoor u Afghanistan diende te verlaten. Zeker gezien, volgens uw verklaringen, de schoonzoon van de malik bij de politie zou werken en hij geholpen heeft om u vrij te krijgen (CGVS, p. 17). Gezien de relatief lange periode dat u ondergedoken leefde en de contacten die u had, hebt u aldus ruim de tijd en mogelijkheid gehad om inlichtingen in te winnen over de personen die u vreest en de diverse gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vertrek. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts is het merkwaardig dat u stelt dat u pas voor het eerst iets over de arrestatiebrief van de overheid aan uw adres vernam toen u al in België was. U verklaart namelijk dat uw schoonvader deze brief al zou ontvangen hebben toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 12). Toch zou niemand u in Afghanistan over deze brief ingelicht hebben (CGVS, p. 12). Dit is bevreemdend, zeker gezien het uw oom was die besliste, tijdens zijn bezoek aan u met het suikerfeest (30 augustus 2011), dat het beter was voor u om het land te verlaten (CGVS, p. 19). Dat hij u dan op dat moment dan ook niet ingelicht zou hebben over het arrestatiebevel dat hij in verband met u gekregen had en opgemaakt werd op 20 augustus 2011, dus voor uw vertrek, is dan ook niet geloofwaardig. Al was het maar om u van de noodzaak te overtuigen om het land te verlaten. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Vervolgens werd er een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ dat **uw schoonvader u kon vrij krijgen bij de politie gezien hij daar werkt** en hij de zoon van de malik van het dorp kent (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Echter, tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat **de schoonzoon van de malik voor de politie werkt** en uw schoonvader u via hem vrij kreeg (CGVS, p. 17). Na confrontatie geeft u aan dat u niet zou gezegd hebben dat uw schoonvader bij de politie was. Hij zou niets te maken gehad hebben met de politie, hij is leerkracht (CGVS, p. 20). Echter, het louter aanpassen van uw verklaringen is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Daarbij, u hebt ook geen melding gemaakt van eventuele (vertaal)problemen tijdens uw gehoor op DVZ. U stelt enkel dat uw verklaringen op DVZ in het Nederlands geschreven zijn en u aldus niet weet of ze correct zijn of niet (CGVS p. 3, 20). Echter, wanneer door het CGVS werd opgemerkt dat uw verklaringen u in uw eigen taal voorgelezen werden en u aldus de mogelijkheid heeft gehad om aanpassingen te maken, bevestigt u dat en verklaart u dat uw verklaringen correct waren en u dat gehoorverslag voor akkoord ondertekende (CGVS, p. 3). Deze veranderende verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara kan hoogstens dienen als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Deze worden echter niet betwist. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat documenten, zoals de arrestatiebrief, de brief

van de dorpsouderen en uw schoonvader slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is. Bovendien werden er in verband met uw documenten enkele onregelmatigheden vastgesteld. Zo vermeldt de brief van de dorpsouderen dat het incident dat aanleiding gaf tot uw arrestatie plaatsvond op 26/06/1390 (17 september 2011) en dit terwijl de arrestatiebrief 26/05/1390 (17 augustus 2011) als datum van het incident geeft en u zelf ook aangeeft dat het gebeurde op 17 of 18 ramadan 1390 (17 of 18 augustus 2011). Deze vaststelling roept dan ook twijfels op omtrent de geloofwaardigheid van uw documenten. Bovendien betreffen de brief van uw dorpsouderen en van uw schoonvader enkel verklaringen van verwanten en kennissen, die opgesteld werden na uw asielaanvraag in België (CGVS, p. 11). Dit wijst op het gesolliciteerde karakter van deze brieven, waardoor de objectieve bewijswaarde ervan beperkt is. Tot slot moet in verband met uw arrestatiebevel nog worden opgemerkt dat de hoofdtekst gedrukt is, maar de datum van het incident met zwarte stift tussen de gedrukte tekst werd aangebracht. Dit doet dan ook twifelen aan de authenticiteit van dit document, te meer het trouwens een document is dat via corruptie zou verkregen zijn. Immers zou de persoon bij de veiligheidsdienst die na omkoping uw vrijlating verzekerde uw familie dit document bezorgd hebben (CGVS p. 18).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit uw verklaringen blijkt dat u, hoewel u uit het district Mehtarlam van de provincie Laghman afkomstig bent, over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul. U bent immers een jonge, opgeleide en gezonde man in staat om te werken (CGVS, p. 3, 7). Bovendien spreekt u Pashtou en Dari en kan u deze talen ook schrijven en lezen (CGVS, p. 4). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. U bleek ook over voldoende financiële middelen te beschikken om uw reis naar Europa te betalen, namelijk 18 500 dollar en bezit u een huis en gronden ter grootte van 20 jirib in uw geboortedorp (CGVS, p. 13). Daarnaast beschikt u ook over een familiaal netwerk in de stad Kabul. U verklaart immers dat uw schoonbroer, de zoon van uw oom langs moederszijde, daar woont (CGVS, p. 6). Bovendien had u vanuit België recent nog contact met hem (CGVS, p. 6). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban en de Afgaanse autoriteiten maakt u ook uw bewering niet aannemelijk dat u niet elders in Afghanistan terecht kan, omdat zowel de taliban als de Afgaanse autoriteiten op zoek zijn naar u (CGVS, p. 19). Er zijn bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval en dat van uw familie onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden:

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en

*individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.*

*Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.*

*Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

**2.1.** In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid of dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de stelling van de commissaris-generaal dat zijn relaas diverse vaagheden, tegenstrijdigheden en onlogische elementen bevat, aangezien uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig naar voren is gekomen, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en zijn vrijheid in gevaar zijn in Afghanistan. Hij vervolgt dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst inderdaad niet als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, dat er integendeel sprake moet zijn van een 'gegronde vrees' en 'vervolging', dat vervolging echter niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, dat het ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, dat in zijn geval, hij daar net van heeft te lijden, maar dat de landen waar men asiel zoekt, zelden het vluchtelingenverdrag zo ruim zullen interpreteren dat met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden, dat ook het bewijzen van de gegronde vrees vaak een moeilijke zaak is, dat de asielzoekers het wantrouwen tegenover administratieve beslissingen in eigen land vaak meenemen naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen, dat hij die vrees heeft meegenomen naar België waar hij bescherming zocht.

2.1.1. Betreffende 'geen informatie over personen die hij vreest', stelt verzoeker dat blijkt uit het feitenrelaas dat hij het slachtoffer is geworden van een zwaar gevecht tussen de taliban en de Afghaanse regeringstroepen dat 's nachts heeft plaatsgevonden, dat dit gevecht uiteindelijk werd beslecht vlakbij zijn huis omdat de talibanstrijders toevallig daar werden omsingeld door de regeringstroepen, dat bij deze gevechten één talibanstrijder werd gedood. Betreffende het motief dat het verwonderlijk is dat verzoeker niet meer informatie kan geven over dit gevecht en over welke talibanstrijders het ging, stelt verzoeker dat hij totaal niet politiek actief is en het een toeval is dat het gevecht net bij zijn huis werd beslecht, maar dat dit gevecht wel een zwaar verlies voor de taliban was aangezien 1 talibanstrijder werd vermoord en 4 leden werden gearresteerd, dat dit mogelijks de reden is waarom de taliban denkt dat hij samenwerkte met de Afghaanse regering en meegewerkt heeft aan de dood en arrestatie van de strijders, dat dit ook de reden moet zijn daar hij niet politiek actief is en hij geen rechtstreekse banden heeft met de Afghaanse regering of troepen, noch met de taliban. Gelet op dit alles is het, volgens verzoeker, logisch dat hij niet concreet weet welke taliban hem zoekt of wie de leider was. Verzoeker meent dat het feit dat de dreiging van de taliban concreet is, blijkt uit het schrijven van de verschillende bewoners van het dorp waar hij woonde en werd gearresteerd, dat in dit schrijven duidelijk blijkt dat iedereen zich de gevechten herinnert en dat de taliban 2 weken na de gevechten teruggekeerd is naar zijn huis en hem zocht, dat de taliban vermoedde dat hij zich verstopte bij de Afghaanse regering, dat hij heel recent te weten kwam dat de taliban zijn schoonvader, waar hij sporadisch contact mee heeft, heeft aangeschreven met het dreigement om ieder contact met verzoeker te verbreken, dat hij heeft gevraagd dit schrijven op de sturen als bewijs dat hij op dit moment nog gezocht wordt door de taliban.

2.1.2. In een onderdeel 'geen verdere details over arrestatie', stelt verzoeker dat de talibanstrijders net ter hoogte van zijn woning hem arresteerden, dat hij zich naar aanleiding van de gevechten samen met zijn familie in zijn huis verstoppt had, dat de enige reden kan zijn dat de Afghaanse troepen dachten dat hij mogelijks de taliban had geholpen bij de gevechten, dat dit blijkt uit de verklaringen van de dorpsouderen en het arrestatiebevel, dat ondanks het feit dat hij geen banden heeft met één van beide strijdende partijen, zowel de taliban als het Afghaanse regime denken dat hij iets te maken had met dit gevecht, alleen omdat het vlakbij zijn woning en of in zijn tuin werd beslecht. Verder geeft verzoeker aan dat de commissaris-generaal niet begrijpt waarom hij zo weinig weet omtrent zijn arrestatie en wie bij de politie werd omgekocht in ruil voor zijn vrijlating, dat deze redenering van de verwerende partij niet valt te begrijpen, dat hem werd verteld door zijn schoonvader dat hij door tussenkomst van de schoonvader van de malik werd vrijgelaten, dat dit echter geheim diende te blijven en dat hij er daarom niets meer over weet. Hij vervolgt dat het feit dat de Afghaanse overheid nadien een arrestatiebevel uitvaardigde tegen hem waarin wordt gesteld dat hij zou zijn ontsnapt, duidelijk maakt dat dit een heel gevaarlijk gespreksonderwerp was, waar hij niet veel over durfde vragen en hij het ook niet kon daar hij zijn schoonvader nauwelijks zag toen hij ondergedoken leefde in Jalalabad, dat hij dan ook geen verdere informatie durfde of kon vragen omtrent zijn arrestatie en dat het belangrijkste was dat hij terug vrij was. Betreffende het motief van de verwerende partij dat verzoeker ruim de tijd en de mogelijkheid had om inlichtingen in te winnen over de personen die hij vreest en de gebeurtenissen die geleid hebben tot zijn vertrek, gezien de relatief lange periode dat hij ondergedoken leefde en de contacten die hij had, meent

verzoeker dat deze redenering niet correct is, dat hij slechts enkele keren werd bezocht door zijn schoonvader en dat hij geen contact had met anderen. Hij vraagt zich dan ook af welke contacten hij had, op welke wijze hij inlichtingen kon inwinnen over zijn situatie en bij wie daar zijn vrijlating in het geheim gebeurde en niemand daarover nog wou praten. Verzoeker stelt dat hij enkel nog kon vertrouwen op zijn schoonvader die er mede voor had gezorgd dat hij werd vrijgelaten, dat door het feit dat hij nadien vier weken ondergedoken leefde in Jalalabad, hij wist dat zijn situatie ernstig was, dat toen uiteindelijk zijn schoonvader in een kort gesprek meedeelde dat hij het land diende te ontvluchten hij wist dat de situatie nog ernstiger was en hij gehoorzaamde, dat nadien zal blijken dat zijn schoonvader kennis had gekregen van het arrestatiebevel.

2.1.3. Betreffende het 'arrestatiebevel dd. 20 augustus 2011', stelt verzoeker dat dit inderdaad dateert van voor zijn vertrek maar dat hij hiervan niet in kennis werd gesteld, dat hij in zijn benarde situatie volledig op zijn schoonvader vertrouwde die hem ook had vrij gekregen en voor hem een schuiladres in Jalalabad had geregeld, dat toen hij vier weken ondergedoken diende te leven, hij beseftte dat er weinig beterschap kwam in zijn situatie en dat hij nog steeds gezocht zou worden, vandaar ook het zeer schaarse contact dat hij had met de buitenwereld, dat niemand contact wou hebben met een man die ondergedoken leefde en gezocht werd door beide partijen, dat hij ook effectief gezocht werd blijkt uit het schrijven van de dorpsouderen, dat hij pas in België werd geïnformeerd door zijn schoonvader over het arrestatiebevel dat tegen hem was uitgevaardigd, dat zijn schoonvader hem tijdens een kort telefoongesprek vertelde dat het beter was dat hij geen kennis had van het arrestatiebevel voordat hij zijn vlucht naar België zou aanvangen, dat het ook te gevaarlijk was dat ofwel hij ofwel zijn schoonvader het arrestatiebevel bij zich zou hebben in Afghanistan, dat dit bij een mogelijke controle ernstige gevolgen zou kunnen hebben, dat dit arrestatiebevel duidelijk de ernst van de situatie aantoont, maar dat de commissaris-generaal daar nauwelijks naar verwijst, dat hij wel probeert de heel belangrijke inhoud van het document te weerleggen/betwisten omdat het bevel een getypte tekst is en dat de datum van de feiten met zwarte stift is aangebracht, dat uit navraag blijkt dat dit de gebruikelijke manier van werken is die ongetwijfeld kon gecontroleerd worden door de commissaris-generaal, dat hij dit echter niet gedaan heeft, dat verder zal blijken dat er geen discussie is omtrent de datum van de feiten en dat de commissaris-generaal daarbij een fout heeft begaan. Verzoeker meent dat hij zijn feitenrelaas meerdere keren heeft bewezen en dat het arrestatiebevel wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen.

2.1.4. In een onderdeel 'Geen tegenstrijdigheid in verklaringen', meent verzoeker vooreerst dat het niet correct is dat de datum van de feiten in de brief van de dorpsouderen verschillend is van de datum in het arrestatiebevel, dat de commissaris-generaal hier een vertaalfout maakt, dat in beide schrijvens staat vermeld dat de feiten hebben plaatsgevonden op 26/05/1390 (of 17 augustus 2011). Vervolgens meent verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid is tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), daar hij nooit verklaard heeft dat zijn schoonvader bij de politie werkte en dat de zoon van de malik hem vrij gekregen had, dat dit misschien, gelet op de voormelde taalfout, ook een taalfout betreft. Verder merkt verzoeker op dat de relevantie van de 'tegenstrijdige verklaring' ook niet duidelijk is en vraagt hij zich af welk belang het heeft of het nu de zoon of de schoonzoon van de malik was die betrokken was bij de vrijlating.

2.1.5. Aangaande de brieven van de dorpsouderen en van zijn schoonvader, stelt verzoeker dat beide de feiten en het nog steeds aanwezige concrete gevaar omtrent zijn persoon duidelijk aantonen. Verzoeker stelt dat het logisch is dat deze brieven dateren van na de feiten. Verder vraagt verzoeker zich ook af, gelet op de poging van de verwerende partij om het voorgelegde bewijsmateriaal op iedere manier te weerleggen, hoe hij dan zijn situatie moet bewijzen, dat de verwerende partij nergens vermeldt welk bewijs wel zou aanvaard worden, dat uit het schrijven van de dorpsouderen en zijn schoonbroer duidelijk blijkt dat het feitenrelaas correct is en dat op heden beide partijen, taliban en Afghaanse regering, nog steeds zoeken naar hem, dat om die reden zijn familie het dorp is ontvlucht, dat uit deze schrijvens ook blijkt dat men niet meer bereid is om nog veel contact te hebben met hem of hem te helpen, gewoon omdat het te gevaarlijk is, dat mocht blijken dat er wel nog contact is dit tot represailles zou leiden van zowel de taliban als de Afghaanse overheid. Verzoeker meent dan ook dat de stelling dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan met behulp van kennissen een nieuw leven zou kunnen starten niet correct is en dat het tegendeel wordt aangetoond in de schrijvens.

2.1.6. Met betrekking tot de sociale integratiemogelijkheden in Afghanistan, stelt verzoeker dat het feit dat hij een jonge, opgeleide en gezonde man is in staat om te werken met een reëel binnenlands vluchtalternatief, gelet op zijn familiaal netwerk, een mooie standaardzin is die geheel indruist tegen de

werkelijkheid, dat uit bovenstaande duidelijk blijkt dat hij nog steeds gezocht wordt en dat zijn familie uit vrees zo weinig mogelijk contact met hem wil, dat een vluchtalternatief enkel bestaat indien zijn zogezegde 'netwerk' hem wil helpen, dat dit niet het geval blijkt te zijn, dat het niet is omdat hij éénmaal contact heeft met één persoon in Kabul dat hij daar over een netwerk beschikt dat hem wil opvangen bij zijn terugkeer, dat het bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan niet ondenkbaar is dat hij contact zal zoeken met zijn vrouw, kinderen en familie, dat door het feit dat hij nog steeds gezocht wordt, hij deze personen in gevaar zal brengen, dat de sociale integratiemogelijkheden die verwerende partij aanhaalt niet stroken met de werkelijkheid. Tot slot is verzoeker van mening dat men rekening dient te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst, en het feit dat hij een zo duidelijk mogelijke feitenweergave heeft kunnen verstrekken, alsook bewijsstukken van zijn verhaal, dat de aangehaalde argumenten niet ernstig genoeg zijn om het gedetailleerde en coherente verhaal teniet te doen, dat het geen enkele twijfel lijdt dat hij wel degelijk vervolgd wordt in Afghanistan en dat zijn leven, zijn veiligheid en integriteit wel degelijk in gevaar zijn bij een eventuele gedwongen terugkeer. Verzoeker verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn interviews omstandig uiteen zette en is van mening dat de stelling van de verwerende partij slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond, dat een aantal gegevens duidelijk verkeerd begrepen of geïnterpreteerd werden door de verwerende partij, dat hij verwijst naar zijn consistente verklaringen en van mening is dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, namelijk dat hij wel een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker begrijpt totaal niet hoe zijn nochtans omvangrijke en gedetailleerde verhaal plots herleid wordt tot een aantal details op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt verklaard. Hij stelt dat hij manifeste angst heeft om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schending van de mensenrechten zoals uiteengezet in het feitenrelaas.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde bepalingen, stelt verzoeker dat hij verwijst naar wat uiteengezet heeft in zijn feitenrelaas, dat hij bij terugkeer onmiskenbaar een probleem zal hebben met de personen die hem reeds eerder hebben aangevallen. Verzoeker stelt vast dat aangaande zijn daadwerkelijke afkomst uit Afghanistan geen betwisting wordt gevoerd, dat los daarvan hij de subsidiaire bescherming wordt geweigerd omdat de verwerende partij stelt dat het UNHCR niet voorziet in een complementaire bescherming voor elke Afghaan, dat men verwijst naar de veiligheidsanalyse van CEDOCA die stelt dat het aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds begin van de winter van 2011 gedaald is, dat het blijkbaar volstaat dat er in plaats van 'open combat' nog slechts sprake is van 'assymetrische aanvallen' teneinde zijn fysieke veiligheid te garanderen, dat een dergelijke argumentatie absurd is, dat de commissaris-generaal ook zijn concrete situatie vergeet na te gaan, dat men verwijst naar de algemene veiligheidssituatie en op geen enkel moment onderzoekt hoe de specifieke situatie van verzoeker van enige invloed kan zijn op zijn veiligheidsrisico, dat in de beleidsnota met betrekking tot Afghaanse asielzoekers nochtans expliciet wordt gesteld dat het belang van een individuele beoordeling dient benadrukt te worden, dat het trouwens niet is omdat de gewone burger niet onmiddellijk geviseerd wordt dat er geen risico bestaat voor het leven in geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten, dat recente rapporten bovendien aangeven dat de veiligheidssituatie in Kabul dramatisch verslechterd is.

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd, te vernietigen.

2.4. In bijlage bij zijn inleidend verzoekschrift voegt verzoeker het arrestatiebevel, de brief van de dorpsouderen en de brief van zijn schoonvader, vergezeld van vertalingen. Ter terechtzitting legt verzoeker van deze documenten de vertaling neer en verklaart hij dat dit beëdigde vertalingen van de voornoemde documenten betreft.

2.5. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.



De schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikelen 2 en 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Aan verzoekers vrees voor vervolging naar aanleiding van de gebeurtenissen die zich afspeelden tijdens en na een incident dat zich voordeed tussen de overheid en de taliban dichtbij zijn huis, kan geen geloof worden gehecht.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker maar weinig informatie en details kan geven omtrent de omstandigheden die geleid hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker verklaarde dat hij Afghanistan diende te verlaten omdat hij zowel door de overheid als door de taliban gezocht werd (gehoorverslag CGVS, p. 19). Verzoeker weet niet wie de commandant was van de talibangroepering die hem bedreigde (gehoorverslag CGVS, p. 16) en weet ook niet waarom hij gearresteerd werd door de politie (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verzoeker heeft verder geen informatie over de persoon die omgekocht werd door zijn schoonvader in ruil voor zijn vrijlating (gehoorverslag CGVS, p.18), alsook heeft hij geen verdere informatie over het incident dat plaatsvond bij zijn huis tussen de taliban en de overheid op het moment van zijn arrestatie (gehoorverslag CGVS, p.16). Daarnaast kan verzoeker niet vertellen wat er met de talibanleden gebeurd is toen die aan het vechten waren met de overheid, of ze bijvoorbeeld gedood of gearresteerd werden, verzoeker stelt immers niet te weten of ze gedood of gearresteerd werden en stelt dat het incident vermeld staat in de brieven (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder weet verzoeker ook niet wie de arrestatiebrief schreef of wanneer deze werd overgemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 13-14).

2.10. De Raad stelt vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker van dergelijke elementen, die de kern van zijn asielrelaas uitmaken niet op de hoogte zou zijn. Van een asielzoeker mag echter een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent zijn asielrelaas. Verzoeker had immers verschillende opties om meer informatie aangaande de door hem beschreven gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vlucht, te bekomen.

2.10.1. Zo werd verzoeker na zijn vrijlating bij de politie door zijn schoonvader en de (schoon)zoon van de malik naar Jalalabad gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 19) en werd verzoeker tijdens zijn vier weken verblijf in Jalalabad nog eens bezocht door zijn schoonvader (gehoorverslag CGVS, p. 15, 19). Gelet op de ingrijpende gebeurtenissen die verzoeker volgens zijn beweringen had meegemaakt en het feit dat hij zelf over bijzonder weinig informatie beschikte over deze gebeurtenissen, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat verzoeker van voornoemde gelegenheden gebruik maakte om preciezere informatie over de gebeurtenissen te bekomen, zeker gezien de (schoon)zoon van de malik volgens verzoekers verklaringen, bij de politie werkte en geholpen heeft om verzoeker vrij te krijgen. Waar verzoeker stelt dat hij zijn schoonvader nauwelijks zag toen hij ondergedoken leefde, wijst de Raad er op dat verzoeker, zoals hierboven gesteld, twee gelegenheden had om zijn schoonvader te spreken. Verzoekers stelling ter gelegenheid van het gehoor dat de (schoon)zoon van de malik zijn schoonvader vroeg zijn naam niet te vermelden en niet te zeggen dat hij enige betrokkenheid had en zijn stelling ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift dat het evident is dat voornoemde zo weinig mogelijk met deze vrijlating wou te maken hebben en alles in het geheim werd geregeld en geheim diende te blijven, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid die verzoeker had om de (schoon)zoon van de malik - zonder zijn naam, betrokkenheid of de geheime regelingen aan anderen te melden - verder te bevragen over de gebeurtenissen die hem persoonlijk betroffen en die geleid hebben tot zijn arrestatie en zijn vrijlating. In zoverre verzoeker nog stelt dat het arrestatiebevel duidelijk maakt dat dit een gevaarlijk gespreksonderwerp was, waardoor hij niet veel durfde te vragen en dat het belangrijkste was dat hij terug vrij was, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zelf verklaarde dat hij pas kennis kreeg van het arrestatiebevel op het ogenblik dat hij al in België was, zodat hij onmogelijk uit het arrestatiebevel, op het ogenblik dat hij naar Jalalabad gebracht werd door de schoonvader en de (schoon)zoon van de malik en op het ogenblik van het bezoek in Jalalabad door zijn schoonvader, kan afgeleid hebben dat het een gevaarlijk gespreksonderwerp was. Verder herhaalt de Raad dat van een persoon die vreest voor vervolging, een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak

mag worden verwacht, waarbij hij ernstige pogingen onderneemt om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de gebeurtenissen die leiden tot zijn vlucht. Het is niet aannemelijk dat verzoeker hierover niet meer durfde te vragen aan zijn schoonvader en de (schoon)zoon van de malik, gezien zij, volgens zijn verklaringen, verzoeker net geholpen hebben om vrij te komen.

2.10.2. Daarnaast beschikt verzoeker ook over diverse documenten van de overheid, de dorpsouderen en zijn schoonvader waaruit op eenvoudige wijze meer details kunnen gehaald worden omtrent de voormelde gegevens. Zo staat in de door verzoeker neergelegde vertaling van het arrestatiebevel te lezen dat de commandant van de talibangroepering 'Qari Baryal' was, dat de politie vier mensen arresteerde samen met verzoeker, die verstopt waren in één van de bijzijnde residenties en overgemaakt werden aan de autoriteiten voor verder onderzoek, dat de mobiele groep van het veiligheidsdirectoraat van de sectie operatie gevangen werd in een gevecht door de gewapende mannen van Qari Baryal terwijl ze in de omgeving van het dorp van verzoeker aan het patrouilleren waren en dat als gevolg één van de talibanstrijders werd vermoord en vier anderen werden gearresteerd. Uit de door verzoeker neergelegde vertaling van de arrestatiebrief blijkt verder ook dat deze opgesteld werd door de chef van de politie van de provincie Laghman. Uit de door verzoeker neergelegde brief van de dorpsouderen blijkt nogmaals dat het gevecht ertoe leidde dat één talibanstrijder vermoord werd en drie anderen gearresteerd, dat de autoriteiten binnenkwamen in verzoekers huis en hem arresteerden omdat hij verdacht werd in contact te zijn met de taliban en deze hielp en dat de taliban hem verdacht de overheid te hebben geassisteerd.

Het feit dat verzoeker bewusteloos was op het moment van de arrestatie is dan ook geen verklaring voor zijn gebrekkige kennis (gehoorverslag CGVS, p.14-16), te meer daar verzoeker verklaarde dat hij de arrestatiebrief heeft gelezen toen hij deze in België ontving (gehoorverslag CGVS, p. 11).

2.10.3. Gelet op de verschillende mogelijkheden die verzoeker had om verdere en meer precieze inlichtingen in te winnen over de gebeurtenissen die geleid hebben tot zijn vlucht, is het niet aannemelijk dat verzoeker een dergelijk gebrek aan kennis zou hebben over deze gebeurtenissen, die de kern van zijn asielrelaas uitmaken en geleid hebben tot zijn vlucht. Verzoekers verzuim om zich grondig te informeren bij zijn schoonvader en de (schoon)zoon van de malik en om zijn documenten grondig door te nemen, getuigt van een gebrekkige interesse in zijn beweerde problemen welke de geloofwaardigheid en de ernst ervan in grote mate aantast.

2.11. Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift, zowel bij het uiteenzetten van zijn feitenrelaas als bij het toelichten van zijn middelen, stelt dat er één talibanstrijder gedood en verschillende gearresteerd werden, beperkt hij zich tot *a posteriori*-verklaringen. Het geven van antwoorden op de gestelde vragen ter gelegenheid van het verzoekschrift is niet ernstig, daar verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op het CGVS ruimschoots de kans kreeg zijn asielrelaas uiteen te zetten. Zoals reeds gesteld, blijkt uit het gehoorverslag overigens dat het CGVS expliciet aan verzoeker vroeg wat gebeurd was met de andere taliban, of deze gearresteerd of gedood werden, waarop verzoeker antwoordde niet te weten of ze gedood of gearresteerd werden (gehoorverslag CGVS, p. 17).

In zoverre verzoeker nog stelt dat hij geen verdere informatie kon geven over het incident dat zich afspeelde voor zijn huis daar hij totaal niet politiek actief is en het een toeval is dat het gevecht net bij zijn huis werd beslecht, slaagt hij er niet in aan te tonen dat het voor hem onmogelijk was om meer informatie dienaangaande te bekomen, gelet op voorgaande uiteenzetting betreffende de opties die verzoeker, ook als niet politiek actieve persoon, had om meer inlichtingen te komen.

Waar verzoeker nog een poging onderneemt in zijn verzoekschrift om meer details om de gebeurtenissen en de reden van arrestatie door de overheid te geven, beperkt hij zich aldus tot *a posteriori* verklaringen en geeft hij zelf aan dat deze informatie blijkt uit het arrestatiebevel en de brief van de dorpsouderen, zodat hij er niet in slaagt bovenstaande vaststellingen dat verzoeker op het ogenblik van het gehoor over bijzonder weinig informatie beschikte terwijl hij wel verschillende mogelijkheden had gehad om meer details te verzamelen, te weerleggen.

2.12. Voorts stelde de commissaris-generaal terecht vast dat *“Voorts is het merkwaardig dat u stelt dat u pas voor het eerst iets over de arrestatiebrief van de overheid aan uw adres vernam toen u al in België was. U verklaart namelijk dat uw schoonvader deze brief al zou ontvangen hebben toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 12). Toch zou niemand u in Afghanistan over deze brief ingelicht hebben (CGVS, p. 12). Dit is bevreemdend, zeker gezien het uw oom was die besliste, tijdens zijn bezoek aan u met het suikerfeest (30 augustus 2011), dat het beter was voor u om het land te verlaten (CGVS, p. 19). Dat hij u dan op dat moment dan ook niet ingelicht zou hebben over het arrestatiebevel dat hij in*

*verband met u gekregen had en opgemaakt werd op 20 augustus 2011, dus voor uw vertrek, is dan ook niet geloofwaardig. Al was het maar om u van de noodzaak te overtuigen om het land te verlaten. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.”* Deze motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier en in de door verzoeker neergelegde vertaling van het arrestatiebevel.

Waar verzoeker aangeeft dat hij van het arrestatiebevel niet in kennis werd gesteld, dat hij in zijn benarde situatie volledig op zijn schoonvader vertrouwde, dat toen hij vier weken ondergedoken diende te leven, hij beseftte dat er weinig beterschap kwam in zijn situatie en dat hij nog steeds gezocht zou worden, vandaar ook het zeer schaarse contact dat hij had met de buitenwereld, dat niemand contact wou hebben met een man die ondergedoken leefde en gezocht werd door beide partijen, dat hij pas in België werd geïnformeerd door zijn schoonvader over het arrestatiebevel dat tegen hem was uitgevaardigd, dat zijn schoonvader hem tijdens een kort telefoongesprek vertelde dat het beter was dat hij geen kennis had van het arrestatiebevel voordat hij zijn vlucht naar België zou aanvangen, dat het ook te gevaarlijk was dat ofwel hij ofwel zijn schoonvader het arrestatiebevel bij zich zou hebben in Afghanistan, dat dit bij een mogelijke controle ernstige gevolgen zou kunnen hebben, slaagt hij er niet in de bovenstaande motieven, dat het niet aannemelijk is dat zijn schoonvader, die de arrestatiebrief reeds ontvangen had toen verzoeker nog in Afghanistan was en hem bezocht en besliste dat het voor verzoeker beter was het land te verlaten, verzoeker op dat ogenblik niet ingelicht heeft over het arrestatiebevel, al was het maar om verzoeker van de noodzaak te overtuigen het land te verlaten, te weerleggen.

2.13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.14. De algemene bewering van verzoeker dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken dat hij voldoende redenen had om minstens te vermoeden dat zijn leven en vrijheid in gevaar zijn in zijn land van herkomst, volstaat niet ter weerlegging van de bovenstaande vaststellingen. Zo evenmin de algemene stelling dat verzoeker zijn wantrouwen ten opzichte van de eigen autoriteiten heeft meegenomen naar de asielinstanties van het onthaalland, zonder daarbij evenwel aan te geven welke gevolgen dat heeft gehad voor zijn verklaringen en op welke wijze dit mogelijks tot een andere beoordeling zou kunnen leiden.

2.15. De door verzoekers tijdens zijn asielpcedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De taskara die verzoeker neerlegt toont zijn identiteit en afkomst aan, doch deze worden niet betwist. De aangebrachte enveloppe en het verzendingsbewijs brengen niets wezenlijks bij aan verzoekers asielrelaas. Overigens wijst de Raad er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn asielrelaas. De door verzoeker neergelegde documenten, zijnde de arrestatiebrief, de brief van de dorpsouderen en de brief van zijn schoonvader, kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht.

In dit verband dient ook te worden gewezen op informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om aan (ver)valse(te) documenten te geraken. Allerlei documenten kunnen er vervalst of op corrupte wijze worden verkregen en deze hebben dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

De (beëdigde) vertalingen die verzoeker voorlegt ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift en ter terechtzitting, betreffen de vertalingen van de arrestatiebrief, de brief van de dorpsouderen en de brief van zijn schoonvader. Deze documenten werden in bovenstaande uiteenzetting besproken.

2.16. Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift nog stelt dat hij te weten kwam dat de taliban zijn schoonvader heeft aangeschreven met het dreigement om ieder contact met verzoeker te verbreken, dat hij gevraagd heeft dit schrijven op te sturen als bewijs dat hij op dit moment nog gezocht wordt door de taliban, stelt de Raad vast dat hij op heden geen bewijs, bestaande uit een schrijven van de taliban aan verzoekers schoonvader, heeft ontvangen. Daarenboven wijst de Raad er op dat gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas met betrekking tot zijn vrees voor vervolging ten aanzien van de overheid en ten aanzien van de taliban, daar hij door hen zou worden gezocht, ook geen geloof

kan gehecht worden aan een schrijven dat er op dient te wijzen dat verzoeker nog steeds gezocht wordt door de taliban.

2.17. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.18. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.19. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.20. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, §141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, §97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, §91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De Raad wijst er op dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013 aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen "ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk" een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*", augustus 2013).

De Raad stelt vast, op basis van de verklaringen van verzoeker tijdens de asielprocedure, dat verzoeker een jonge, opgeleide en gezonde man is, in staat om te werken (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 7), die Pashtou en Dari spreekt en deze talen ook kan lezen en schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 4). Daarnaast kan vastgesteld worden dat verzoeker niet onbemiddeld is nu hij in het bezit is van een huis en gronden ter grootte van 20 jerib in zijn geboortedorp en hij de mogelijkheid had zelf zijn reis naar Europa, waarvoor hij 18.500 dollar betaalde, te bekostigen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoeker heeft ook familie in Kabul, namelijk zijn schoonbroer, waarmee hij recent nog contact had vanuit België (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers problemen met de taliban en de Afghaanse autoriteiten, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij zich niet elders in Afghanistan kan vestigen omdat zowel de taliban als de Afghaanse autoriteiten hem zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 19) en kan

hij dan ook niet gevolgd worden waar hij ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift stelt dat het duidelijk is dat hij nog steeds gezocht wordt en dat zijn familie uit vrees zo weinig mogelijk contact met hem wil, dat een vluchtalternatief enkel bestaat indien zijn zogezegde 'netwerk' hem wil helpen, dat dit niet het geval blijkt te zijn, dat het niet is omdat hij éénmaal contact heeft met één persoon in Kabul dat hij daar over een netwerk beschikt dat hem wil opvangen bij zijn terugkeer, dat het bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan niet ondenkbaar is dat hij contact zal zoeken met zijn vrouw, kinderen en familie, dat door het feit dat hij nog steeds gezocht wordt, hij deze personen in gevaar zal brengen. Ook de stellingen dat uit de door hem voorgelegde documenten blijkt dat men niet meer bereid is om nog veel contact te hebben met hem of hem te helpen, gewoon omdat het te gevaarlijk is, dat mocht blijken dat er wel nog contact is dit tot represailles zou leiden van zowel de taliban als de Afghaanse overheid en dat de stelling dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan met behulp van kennissen een nieuw leven zou kunnen starten niet correct is alsook dat rekening moet gehouden worden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en het feit dat hij een zo duidelijk mogelijke feitenweergave heeft kunnen verstrekken, alsook bewijsstukken van zijn verhaal, dat de aangehaalde argumenten niet ernstig genoeg zijn om het gedetailleerde en coherente verhaal teniet te doen, dat het geen enkele twijfel lijdt dat hij wel degelijk vervolgd wordt in Afghanistan, dat zijn leven, zijn veiligheid en integriteit wel degelijk in gevaar zijn bij een eventuele gedwongen terugkeer en dat hij manifeste angst heeft om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schending van de mensenrechten zoals uiteengezet in het feitenrelaas, zijn niet dienstig nu blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaas.

Gelet op voorgaande vaststellingen, waarbij rekening gehouden wordt met de concrete situatie van verzoeker, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, met zijn gezin, zich, bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in de stad Kabul, kan vestigen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.21. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, is de Raad van oordeel dat, hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul stad d.d. 5 september 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren op vooruit gaat. In 2012 konden nog slechts 10 % aanvallen aan AGE's (Anti-Government Element) worden toegeschreven. Van januari tot en met augustus 2013 gebeurden er gemiddeld minder dan 2 aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft voorgedaan, met name complexe aanslagen tegen high profile doelwitten, zoals overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor.

Waar verzoeker stelt dat het niet is omdat de gewone burger niet onmiddellijk gevisieerd wordt dat er geen risico bestaat voor het leven in geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten, stelt de Raad vast dat het geweld in Kabul-stad anno 2013 er nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse. De loutere stelling dat recente rapporten, zonder te specificeren om welke rapporten het gaat, aangeven dat de veiligheidssituatie in Kabul dramatisch verslechterd is, volstaat hiertoe uiteraard niet.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De loutere stelling dat de argumentatie dat het volstaat dat er in plaats van 'open combat' nog slechts sprake is van 'assymetrische aanvallen' teneinde zijn fysieke veiligheid te garanderen, absurd is, volstaat uiteraard niet om het tegendeel aan te tonen.

2.22. De verwijzing van verzoeker naar zijn feitenrelaas en de stelling dat hij bij terugkeer onmiskenbaar een probleem zal hebben met de personen die hem reeds eerder hebben aangevallen, is gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet relevant.

2.23. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.24. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.25. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER